

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

vederlag på anden vis til den del af befolkningen, for hvem selv de forholdsvis få kroner, det drejer sig om i forbindelse med rugbrødet, betyder noget i den daglige husholdning.

Det ærede medlem hr. Carl Petersen sagde, at landbruget har gode kår, at det ikke er ved sultegrænsen, og at der ingen grund er til, at det skal have større indtægter, end det har i øjeblikket. Heroverfor vil jeg sige, at det er ikke rigtigt at generalisere, når man taler om landbrugets indtægter, således som det ærede medlem gør det. Jeg har gang på gang givet tilslutning til den opfattelse, at der er store dele af landbruget, der har store indtægter, og at der er andre dele af landbruget, der har gode indtægter, men der er jo også en del landmænd, som ikke har meget store indtægter, og som i hvert fald ikke har fået en indtægtsstigning, der svarer til den, mange andre borgere i landet har fået. Med en udledning af indkomstniveauet i landet gennem en mindreindtægt over priserne, gør man en del af disse mennesker uret, og det spørgsmål, som foreligger, er da dette: Skal den nedsættelse af priserne, som man anser for nødvendig, bæres af landbruget — i dette tilfælde i væsentlig grad den del af landbruget, der har den store husdyrproduktion, det lille og det mellemstore landbrug —, eller skal den bæres på et bredere grundlag? Det er det, der er diskussionsgrundlaget her. Jeg mener alligevel, at den sidste løsning er den retfærdigste.

Må jeg i tilknytning til det, jeg sagde om mælkepriserne, for at undgå misforståelse sige, at naturligvis får landbruget mere for mælken ved prisbindingernes bortfald; men når det bliver draget i tvivl, hvorvidt de 6 øre vil komme forbrugerne tilgode, så siger jeg: hvis ikke de 6 øre kommer forbrugerne tilgode, er det ikke landbrugets skyld; hvis ikke de 6 øre kommer forbrugerne tilgode, er det, fordi omkostningerne ved omsætningen bliver større. Mælken bliver til enhver tid de 6 øre billigere, end den ellers ville have været, ved at staten som foreslået af udvalget yder sit tilskud.

Oluf Pedersen: Det er forsåvidt med interesse, jeg nu hører ordføreren for udvalget og ordføreren for de konservative udtale, at man mener, det er helt urimeligt at opretholde et rugbrødstilskud som det, man har. Jeg har sagt og sagde det allerede i fjor, at det var en umulig ordning. Vi har tal, om hvilke det i alt fald kan siges, at de ikke modsiger, at ordningen har bevirket, at

vi har måttet importere 160 000 tdr. rug, som man må regne med er gået til opfodring. Det er de tal, der foreligger. Når man tænker på alle de ord og så ser på, hvad der står i betænkningen, så forbavses man unægtelig over at læse, at man skal bibeholde den nuværende ordning. Hvorfor taler ærede medlemmer imod, når de alligevel vil bibeholde ordningen? Det man vil stemme for, må man da være glad for, ikke sandt?

Det bliver det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), der nu vil få ansvaret for denne ordning, ligesom de radikale fik ansvaret for den bundne opsparing; de vil sikkert få samme glæde af dette forslag, hvad heller ikke er ufortjent. Jeg synes, det er interessant, hvad det ærede medlem hr. Carl Petersen sagde: at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) dog har talt om, at der var lidt mening i at sætte prisen op, så det ikke kunne betale sig at opfordre rugbrødet; men de konservatives og venstres medlemmer af udvalget støttede ham slet ikke; de søgte ikke i udvalget at lokke ham fra den galskab, som det er at bibeholde den nuværende pris; det gør de først her i salen. Jeg synes, de ærede medlemmer skulle have sagt det til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Det er ligesom først at lokke ham ud i mosen og så overfalde ham. Det synes jeg er helt urimeligt. Jeg har kun een forklaring derpå, og det er den, at de ærede medlemmer var så forligssyge, for at det ikke skulle gå galt med regeringen; ellers var man aldrig gået med til det.

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Tesdorpf var af den mening, at der kunne søges andre grunde til nedgangen i kalorieforbruget end den, at folk ikke havde råd til at købe så meget, som de havde råd til at købe før. Ja, jeg kender godt den historie. Det er i reglen blade, der repræsenterer dem, der har penge nok, som taler om, at der spises for meget, og som bringer lundbergske kalorietabeller og Gud ved hvad; men jeg kan forsikre for, at arbejderklassen og de fattige i dette land ikke trænger til på nogen som helst kunstig måde at nedsætte deres kalorieforbrug for at undgå for stor fedme. Nej, denne nedgang i kalorieforbruget og i levnedsmiddelindkøbene herhjemme, som er statistisk fastslået både af den foregående og nuværende regering, er et bevis for, at købekraften er blevet sænket ganske eftertrykkeligt, såvel i forhold til førkrigstiden som også i løbet af efterkrigsårene. Det gør det så meget mere graverende, at man nu vil gå et skridt videre i den retning.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen